

Zprávy z farnosti

11/2012

Listopad. Již samotný název tohoto měsíce k nám promlouvá. Padá listí. Když na jaře začaly na stromech a keřích vyrážet listy, viděli jsme, jak se život probouzí. Nyní vidíme, jak odumřelé listy padají k zemi. Můžeme se divit, že k nám přichází pochmurné myšlenky? Příroda nám připomíná, kam směřujeme, co nás čeká. Hned na začátku měsíce myslíme na naše zemřelé, modlíme se za ně a uvědomujeme si pomíjivost života tady na zemi. Ale nezapomeňme, hned 1. listopadu máme Slavnost všech svatých. Prožíváme radostné vítězství nad smrtí s těmi, kteří prošli temnotou smrti do zářivého věčného života s Bohem. Snažme se prožít v tomto duchu celý měsíc listopad a pak již vstoupíme do radostného období adventního očekávání.

Přeji krásný podzim s vírou ve vzkříšení.

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2012

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

LISTOPAD

1. Aby biskupové, kněží a všichni služebníci evangelia odvážně svědčili o věrnosti ukřižovanému a vzkříšenému Pánu.
2. Aby církev putující na zemi zářila jako světlo národům.
3. Za apoštolskou horlivost při hlásání evangelia v současné společnosti.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Svatý Václav a ohrožená demokracie

„Proste svatého Václava o zdravý rozum pro nás všechny“ – touto výzvou zakončil své kázání ve Staré Boleslavi biskup František Radkovský na již desátém ročníku Národní svatováclavské pouti.

Před bazilikou sv. Václava se tísni zástupy zvědavců. Všichni nedočkavě vyhlížejí příjezd motorizované jednotky Hradní stráže, která co nevidět přiveze lebku knížete Václava, jehož před více než tisíci lety nechal právě na těchto místech zavraždit jeho bratr Boleslav.

„Už jedou!“ vykřikuje kdosi z davu a oči všech se stočí k nedalekému chrámu Nanebevzetí Panny Marie, do míst, kde večerní tmou publikávají majáčky armádních motocyklů. V předvečer oslav Dne české státnosti se svatý Václav znovu vrací zpět do Staré Boleslavi.

„Je tam i Fantomas,“ říká mi ve zjevné narážce na vzhled prezidentského kandidáta Vladimíra Franze jeden z poutníků, jehož potkávám cestou na Mariánské náměstí. Zde se už vše schyluje k zahájení slavnostní bohoslužby a mezi třemi tisíci návštěvníků je skutečně mnoho známých politiků, včetně několika kandidátů na příští hlavu státu. Mezi čestnými hosty nechybí současný prezident Václav Klaus.

Bohoslužbě předsedá olomoucký arcibiskup Jan Graubner a promluvy se ujímá plzeňský biskup František Radkovský. Upozorňuje na krizi morálky, která je příčinou většiny našich dnešních problémů, a zdůrazňuje, že za tento neblahý stav nese odpovědnost všichni. „Je mezi námi příliš mnoho lidí, kteří nepracují poctivě, příliš mnoho lidí, kteří chtějí žít na účet druhých, kteří chtějí druhé ovládat, kteří nemluví pravdu a nedrží slovo. Nedivme se tedy, že věci jsou takové, jaké jsou. Je to naší vinou, že se nám svoboda změnila ve svévoli,“ říká plzeňský biskup a jedním dechem varuje před šířícím se radikalismem, který podle něj zemi z morální krize vyvést nemůže. Svá slova ilustruje na příkladu majetkového narovnání státu s církvemi. „V současném sporu o církevní majetek mě tolik nezajímá ten majetek, ale to, jakým způsobem chtějí někteří lidé vládnout. Z osobní paměti i ze znalosti našich dějin víme, co vyrostlo ze špíny, lži, podněcované závisti, z nereálných líbivých slibů. Vždycky z toho vzejde pošlapání práva, zvěle, nesvoboda a bída. Tak začínaly obě diktatury minulého století, nacismus i komunismus. Nedopusťme, aby

se jako následek naší morální krize, a proto nezvládnuté svobody a demokracie, objevila nějaká diktatura další.“

Město se znovu ponořilo do tmy. Oslavy svátku hlavního zemského patrona však nekončí. Lázeňskou ulicí se valí ohromný proud lidí, aby si v přilehlém areálu Houštky prohlédl ohňostroj. Sotva vylétnou první rachejtle, tváře dětí se rozjasní jako petardami osvětlovaná obloha. „Kdyby nebylo svatého Václava, nebyl by ani ohňostroj,“ říká přede mnou stojící tatínek svému malému synkovi. „To by byla škoda,“ odvětví chlapec.

Katolický týdeník 2012/40

Homilie o slavnosti sv. Václava 2012, Stará Boleslav

Na toto místo se vracíme rok co rok. Přicházíme sem na den sv. Václava, který se stal dnem české státnosti. Připomínáme si zde počátky našeho státu a našich dějin. Celé naše dějiny tu však nezačaly. Naše dějiny nezačaly bratrovraždou. Začaly dávno před tím. V příštím roce si připomeneme příchod sv. Cyrila a Metoděje, jejich zakladatelské dílo kulturní a státoprávní, jejich význam pro slovanský svět, střední Evropu a Evropu vůbec. Jako zvláště významné pro nás si budeme připomínat, že pokřtili Václavova děda, knížete Bořivoje a jeho ženu sv. Ludmilu. Ani při tom však nebudeme u počátků národních dějin, protože ty sahají ještě dál a mizí někde v nepaměti.

V dějinách jedinců i národů jsou velké, někdy osudové křížovatky, na nichž se rozhoduje o budoucnosti. Zde stojíme na místě jedné z nich. V předvečer osmadvacátého září roku 935 (dlouho jsme mysleli, že šlo o rok 929) se při hostině v hlavách Čechů rozhodovalo o směru, kterým se vydat. Předáci seděli u bohatých stolů, mluvili o bezvýznamných věcech, žertovali a bavili se. Věděli, že panuje napětí, že něco je ve vzduchu, ale jedli a pili. Jejich mysl se zvolna kalila a po straně se vyslovily cynicky zlé názory. Jaké cesty se tehdy nabízely? Cesta Václavova, náročná mravními zásadami, zdoluhavá hledáním a vytvářením smíru, cesta zušlechtující, cesta křesťanské pravdy a lásky. Jinam směřovala cesta Boleslavova, cesta rychlá, cesta kruté moci a hrubé síly, cesta, k níž hleděli lidé závistiví a mocichtiví.

Ráno, ještě pořádně nezačal den, bylo o cestě rozhodnuto. Smrtící ranou do zad v přichystané lůžce. Národ se rozdělil. Část jásala, podstatně větší část stála zděšena. Historikové řeknou, že to byl rázný a rozhodný Boleslav, kdo tehdy pevně vykročil k dotvoření vznikajícího státu. Zároveň ovšem přiznají, že Václav je symbolem pravého směřování našich dějin, protože bez pravdy, bez lásky, bez smíření a sebeobětování neexistuje dobrá budoucnost. Máme tisíciletou zkušenost, kam vede směr cesty Boleslavovy. Víme, co nás stály návraty ke směru Václavovu. Vždy jsme se k němu vrátili, ale co životů to stálo! Tolika statečných mužů a žen, tolika neviných dětí! Tato tisíciletá zkušenost varuje a bolí.

Odpusťte, že při této slavnostní chvíli Vám říkám takové závažné a nepřijemné věci, avšak mou povinností biskupskou, občanskou i prostě lidskou je upozornit, že stojíme nikoli na křížovatce staré, ale na křížovatce zcela aktuální. Cítíme nejistotu. Svoboda, ve které jsme se nenaučili poctivě žít a nedovedeme s ní zacházet, se nám nelíbí. Rozhlížíme se, na koho to svést. Nedovedeme si přiznat, že na krizi morál-

ky, která je kořenem všech problémů naší společnosti, neseme vinu všichni: je mezi námi příliš mnoho lidí, kteří nepracují poctivě, příliš mnoho lidí, kteří chtějí žít na účet druhých, kteří chtějí druhé ovládat, kteří nemluví pravdu a nedrží slovo, kteří jsou lhostejní vůči svým starým rodičům, nestarají se o své děti, hazardují své, ale hlavně cizí životy bezohlednou jízdou na silnicích a bezohledným chováním vůbec. Nekonečný by byl takový výčet. Netvrdím, že jsou taková všichni, určitě je to menšina, ale zlo menšiny poškodí všechny, zvláště když většina je k tomu pasivní. Nevidíme se tedy tolik, že věci jsou takové, jaké jsou. Že image naší země v zahraničí je silně pošramocena. Je to naší vinou, že se nám svoboda změnila ve svévoli.

Stále víc jsou slyšet hlasy, že demokracie je špatný systém. Ale pozorně uvažujme, jaká je alternativa. Jestliže se nám nelíbí svoboda, co chceme – nesvobodu? Jestliže demokracie je špatná, co chceme – diktaturu? Mluvím o tom záměrně, protože taková nebezpečí, bohužel, vidím. Jsou jako stíny na okraji, ale dají se rozpoznat. V současném sporu o církevní majetek mě tolik nezajímá ten majetek, ale to, jakým způsobem chtějí někteří lidé vládnout. Ze zkušenosti víme, že církve přežije i bez restitucí; Bůh se vždy o ni postaral a opět postará. Avšak mnohem závažnější je to, co vyhrzelo kolem celé kauzy. Z osobní paměti i ze znalosti našich dějin víme, co vyrostlo ze špíny, lži, podněcované závisti, z nereálných líbivých slibů. Vždycky z toho vzejde pošlapání práva, zvláště, nesvoboda a bída. Tak začínaly obě diktatury minulého století, nacizmus i komunizmus.

Nedopusťme, aby jako následek naší morální krize a proto nezvládnuté svobody a demokracie se objevila nějaká diktatura další. Proto Vám radím, prostě sv. Václava o jedině. O statečnost při obhajobě Pravdy, Lásky a Svobody a o zdravý rozum pro nás všechny. Amen.

přeposlané kázání přímo z „chytřejšího“ telefonu od pana biskupa ☺

Setkání seniorů

Opět jsme začali setkávání seniorů. První po prázdninách se uskutečnilo 9. 10. 2012. Velká účast nebyla, protože nebyly zvací plakátky. Přesto jsme se pomodlily za všechny. Byli jsme pouze 4 ženy: Mařenka Jirásková, Lidka Šumová, Eva Kunčová a M. Neubertová.

Začaly jsme Korunkou k Božímu milosrdenství, pokračovaly Bolestným Růžencem. Potom jsme rokovaly o volbách, že je nutné, aby každý šel volit, k čemuž vyzývali i naši biskupové. Potom bylo malé občerstvení. Po něm jsme se zaměřily na naše seniory. Nejdřív jsme se pomodlily za naše nemocné: Janu Machačovou, Soňu

Šenkovou, Elišku Hučkovou, paní Danižovou, pí. Musilovou a pana Polívku. Dále jsme prosili za pomoc Ducha sv., aby dal sílu Pepovi Dušánkovi, Anče Bartáčkové, Pepovi Vlčkoví, paní z Bezručovy ulice, Božence Pacinové, paní. Pošíkové a nakonec za všechny kněze, P. Fr. Jiráska, P. Suchého, P. Jančíka, P. Segeťu, P. Stejskala z Horní Police a P. Fexu. S modlitbou k našemu Otci, Bohu všemohoucímu a Paně Marii i Duchu sv. jsme se rozešly.

Příští setkání bude 13. listopadu 2012 na faře v Podmoklech od 14:30. Všechny Vás upřímně zve Lidka Šumová a M. Neubertová.

M. N.

Praha zažila první beatifikaci

V sobotu 13. října krátce po desáté dopoledne vyhlásil kardinál Angelo Amato 14 pražských františkánských mučedníků ze 17. století za blahoslavené.

Uskutečnilo se tak vůbec poprvé v historii pražské katedrály a mučedníci se navíc stali prvními blahoslavenými Roku víry.

Výjimečnou událost si nenechali ujít kromě oficiálních hostů, kteří přijeli téměř z celé Evropy, ani čeští a moravští věřící. Takovou návštěvu pražská katedrála za poslední roky nepamatuje, organizátoři odhadli účast zhruba 6 000 lidí. V přední části chrámu nezbyla už ani místa ke stání. Nebývalá byla také účast kněží, pro něž bylo v presbytáři i okolo něj připraveno několik set židlí v řadách namačkaných jedna ke druhé. Přesto ještě řada duchovních stála. Působivý byl též počet malých ministrantů – jejich průvod před začátkem bohoslužby sahal ve dvojstupu od brány Pražského hradu až ke vchodu do Arcibiskupského paláce.

Beatifikační slavnost začala krátce po desáté hodině. Hned v jejím úvodu zazněl příběh mučedníků a po něm přečetl kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení, list, jímž papež Benedikt XVI. prohlásil 14 umučených františkánů za blahoslavené. Jakmile dozněla jeho slova, františkáni odhalili do té doby přísně utajovaný beatifikační obraz i jeho kopii, kterou umístili na zadní stranu presbytáře zhruba do poloviny výšky katedrály, a všichni přítomní ho tak okamžitě spatřili. Poté už do katedrály vešel průvod s palmovými ratolestmi a přinášel nový masivní relikviář vyrobený ze 300 let starého dubu, který ukrývá ostatky mučedníků. Relikviář pak převzali jáhni a umístili ho vedle oltáře.

V homilii vyzdvihl kardinál Amato oběť mučedníků a zdůraznil, v čem mohou být tito déle než 400 let mrtví řeholníci příkladem současnému člověku: „Mučedníci pobízejí lidskou společnost k usmíření a bratrství v pokojném soužití. Tyto oběti zla, které se neustále staví proti dobru, nás vyzývají, abychom byli milosrdní, pevní a ve své lásce bez hranic důslední.“ Kardinál dále dodal, že i dnes se „nepřítel světla“ snaží potírat církve, ne až tak zabíjením křesťanů – i když v některých krajích se to děje stále, jako spíš „výsměchem, pohrdáním, odmítáním Ježíšova slova a Božích přikázání. Této vlně protievangelijské nenávisti má křesťan čelit s odvahou, bez falešných lidských ohledů a má upevňovat ducha lásky,“ doplnil kardinál.

Pestrost vyvražděné františkánské komunity zdůraznily rovněž přímluvy, které zazněly v jazycích, jimiž bratři mluvili – česky, německy, italsky, španělsky, fran-

couzsky i holandsky. V závěru bohoslužby promluvili ještě generální ministr františkánského řádu br. José Rodríguez Carballo OFM a bývalý apoštolský nuncius Giovanni Coppa, jehož projev sklídil veliký aplaus – celý ho totiž pronesl velmi dobrou češtinou. Poslední slovo pak patřilo hostiteli – kardinálu Dominiku Dukovi. „Jejich pozemská tragédie a posmrtná sláva vzešly z mravní krize celé tehdejší Evropy. Právě v tomto kontextu tehdejších nejistot, osočování, obav, volání po nápravě, radikalismu a potlačení základní lidské zodpovědnosti vůči druhým, stejně jako v bezmezné závisti, stává se dávná událost mementem pro dnešek,“ zdůraznil kardinál Duka.

Sobotní mše v katedrále byla sice hlavní událostí „beatifikačního víkendu“, zdaleka ale nebyla jeho jedinou částí. V sobotu večer v zaplněném kostele Panny Marie Sněžné sklídil dlouhý potlesk ve stoje koncert souboru Hradišťan a o den později – v neděli 14. října – bylo po dopolední mši svaté nádvoří kostela u Panny Marie Sněžné dedikováno 14 pražským mučedníkům. „Lidé jsou vůči jejich poselství velmi otevření, což dosvědčuje i fakt, že kostel je plný a někteří lidé poslouchají ve dveřích,“ prohlásil v závěru dopolední bohoslužby provinciál františkánů P. Jeroným Jurka.

Tomáš Kutil, Katolický týdeník 2012/42

14 františkánských mučedníků v Praze

Na přání své přítelkyně jsem jela v sobotu 13. října do Prahy na blahoslavení 14 františkánských mučedníků. Moc se mi nechtělo, říkala jsem si, že by stačilo podívat se na tu událost v televizi. Ale jsem velice ráda, že jsem této výzvy uposlechla. Ráno jsme vyjely ještě s paní Marií S. do Ústí / L. a tam přesedly na vlak do Holešovic. Potom metrem na stanici Hradčanskou a pěšky do katedrály Sv. Víta. Přišly jsme krátce po 9. hodině a katedrála již byla hodně zaplněná, sednout se nedalo. Setkala jsem se se svou přítelkyní Majkou a všechny tři jsme zůstaly stát za lavicemi uprostřed a připojily se k modlitbě růžence. Každý desátek byl v jiné řeči (česky, španělsky, italsky, holandsky a německy), podle národností umučených františkánů. Jednotlivé desátky byly prokládány zpěvy z Taizé. Pak se již rozezněly zvony katedrály a zvěstovaly nám, že se blíží liturgický průvod. Ten byl velmi působivý, hodně ministrantů (snad 100), od nejmenších až po dospělé, jáhnové, kněží (možná přes 200), františkáni, kanovníci, biskupové, kardinálové, bývalý apoštolský nuncius. Dlouho trvalo než zaujali svá místa v presbytáři. Vše za krásného doprovodu Přemysla Kšici na varhany a zpěvu katedrálního sboru pod vedením Josefa Kšici. I když bylo venku chladno, brzy nám bylo v katedrále teplo, protože mezitím se naplnila až do posledního místa vzadu. Mše svatá byla v latině (což pro nás děčínské nebylo tak velké překvapení, 3. neděli v měsíci ji zažíváme také) a byla jsem překvapena, jak ji kolem nás lidé také ovládali, zpívali mohutně. Po dvou hodinách stání jsem byla ráda, že jsme mohly také klečet a nohy si odpočinuly a nabraly sílu, aby mohly stát další 2 hodiny. Ale celý ten čas v krásné a hutné duchovní atmosféře utekl tak rychle, že jsme se na závěr podivily, že již je 13 hodin. Pak jsme si v klidu ještě prohlédly katedrálu, pomodlily se u vystavených ostatků mučedníků, u hrobu kardinála Tomáška a u otevřených dveří Svatováclavské kaple za náš národ

a Evropu. Měly jsme možnost potkat známé, které jsme již léta neviděly, např. Malé sestry Ježíšovy - Magdalénu a Pavlu, Alenku Dudychovou (sestru Moniku) aj. V kapli Nejsvětější Svátosti jsme si udělaly krátkou adoraci. Bylo trochu úsměvné, když tam přišlo s rodiči jejich dítě a překvapeně zavolalo: „Jé, tady je 'zašívárna!'“ Pak jsme již musili všichni katedrálu opustit, protože venku čekali turisté. Při východu ještě na nás zbyly dobré poutní koláčky. Na nádvoří jsme se občerstvily svačinou, kterou jsme si přinesly, a putovaly ke kostelu Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí. Tam jsme se pomodlily na místech, kde bylo zabito 14 františkánů a s vděkem použily židle na chodbě kláštera, kde byla výstava o dějinách té doby a o průběhu umučení. Mohly jsme se dívat na zajímavou prezentaci o této události. Moje přítelkyně musela již odjet, takže se s námi rozloučila, a my dvě jsme si na lavičce u kláštera snědly opožděný oběd a dívaly se, jak přijel zpěvák Pavlica se svým sborem. Od 19 hodin tam měli mít koncert, ale bohužel jsme již musely jet domů. Došly jsme pěšky přes Václavské náměstí na Hlavní nádraží a jely zpět. V Holešovicích přistoupila paní Violka S. a v příjemné zábavě jsme dojely po 20. hodině do Děčína.

Jistě mnozí mohli tuto bohoslužbu sledovat přes televizi a zažili také něco z té atmosféry a síly, která v katedrále panovala. Myslím, že ještě dlouho v nás zůstanou zážitky z této slavnosti a budou působit milosti, které jsme při ní získali.

Marie Jirásková

Okénko do knihovny

autor: -zd-
název: časopis Monitor č. 19/2012
z obsahu: Letem světem

Už papež Jan XXIII. sepsal tzv. Desatero klidu. Nechte se inspirovat:

1. Právě dnes se pokusím žít den výhradně bez pokušení vyřešit svůj celoživotní problém.
2. Právě dnes se budu starat víc o to, jak vypadá mé vlastní chování: Nikoho nebudu kritizovat a nebudu od nikoho vyžadovat přímost či ukázněnost kromě sebe samotného.
3. Právě dnes budu šťasten z jistoty, že jsem byl stvořen pro blaho, a to ne pouze na onom světě, ale stejně tak i na tomto.
4. Právě dnes se přizpůsobím okolnostem bez toho, že bych si nárokoval, aby se okolnosti podřídily mým přáním.
5. Právě dnes zasvěťím 10 minut dobrému čtení mysle na to, že jako je pokrm potřebný pro život těla, tak je četba pokrmem potřebným pro život duše.
6. Právě dnes udělám dobrý skutek a nebudu o něm nikomu říkat.
7. Právě dnes udělám alespoň jednu věc, kterou se mi nechce dělat, a jestliže mě někdo urazil, pokusím se, aby se o tom nikdo nedozvěděl.
8. Právě dnes sestavím podrobný program svého dne, možná jej celý nesplním, ale sepíšu si jej, a uchráním se tak od dvou kalamit – úspěchanosti a nerozhodnosti.

9. Právě dnes budu pevně věřit, i když okolnosti budou svědčit o opak, že dobrá prozřetelnost Boží se o mne stará, jako by nic jiného kromě mě na světě neexistovalo.
10. Právě dnes se nebudu bát a hlavně nebudu mít strach ocenit to, co je krásné a věřit v dobrotu. To, že mám konat dobro dvanáct hodin, mi nemůže sebrat odvalu vzhledem k pomyslení, že bych je musel konat celý svůj život.

M. Jirásková

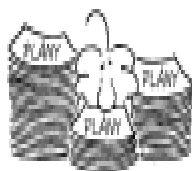

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 6. zasedání Farní rady ze dne 14. října 2012

Farní rada se sešla v neděli 14. října. O čem farní rada jednala?

- **Kostel v Javorech**

V loňském roce byl po dohodě kostel v Javorech pronajat obci Malšovice, která začala s jeho opravou. Bohužel letos byly další finance na opravy obci omezeny s tím, že o ně musí zažá-

dat farnost.

- **Promítání filmu**

V pátek 19. října 2012 proběhne na faře promítání filmu „Legenda o 1900“.

- **Změna času**

V sobotu 27. října 2012 přejdeme z letního času na zimní. Mše svaté budou opět od 17:00.

- **Rok víry**

V rámci vyhlášení „Roku víry“ se od listopadu budeme každý čtvrtek po mši sv. scházet na faře. Náplní těchto setkání budou např. diskuse o katechismu a koncilních dokumentech.

- **Ekumenické setkání na Mariánské louce**

V sobotu 3. listopadu 2012 v 16:00 se koná ekumenické setkání na Mariánské louce. Všichni jsou srdečně zváni.

- **Pronájem**

Na faře se uvolnily nebytové prostory, které jsou opět k pronájmu. Pokud by někdo věděl o podnikateli, který by měl zájem, dejte prosím vědět otci Františkovi.

Eva Pohořelá

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 11. listopadu 2012 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012- 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2012	Sbírký		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 450 Kč	1 997 Kč	4 112 Kč	Na církevní školy
Únor	8 387 Kč	1 018 Kč	4 260 Kč	Svatopetrský halář
Březen	8 415 Kč	1 338 Kč	4 442 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	9 990 Kč	2 135 Kč	786 Kč	Svatopetrská sbírka
			2 032 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	5 044 Kč	1 171 Kč	0 Kč	
Červen	6 459 Kč	732 Kč	2 085 Kč	Na bohoslovce
Červenec	7 072 Kč	1 653 Kč	0 Kč	
Srpen	6 410 Kč	1 210 Kč	0 Kč	
Září	8 217 Kč	1 595 Kč	1 791 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	67 444 Kč	12 849 Kč	19 508 Kč	

K zamyšlení

- Kdosi trefně řekl - církev má mnoho odpovědí na otázky, na které se nikdo neptá, a nemá odpovědi na otázky, na které se lidé (i mimo církev) opravdu ptají.
- Zakladatel metodistů John Wesley smí po smrti nahlédnout do pekla: „Jsou tu katolíci?“ „Ano, je jich tu dost.“ „A jsou tu metodisté?“ „Ano, je jich tu dost.“ - Pak se odebere do nebe. „Jsou tu katolíci?“ „Ne, žádní tu nejsou.“ „A jsou tu metodisté?“ „Ne, žádní tu nejsou.“ „A kdo tu teda je?“ „Děti Boží.“
- Účinná obrana proti demagogům, tedy těm, kdo nás chtějí ovládat překrucováním informací. - Požadovat zdroje. Informace bez zdroje brát jako méněcenné.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2012	4. listopadu	2. prosince
-----------------	---------------------	-------------

vlakové spojení:

(cena 21 / 16 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Slavnost Všech svatých** – Ve čtvrtek 1. listopadu 2012 na slavnost Všech svatých bude u nás **mše svatá od 18:00!**
- ☞ **Zajímavá přednáška** – se koná 1. listopadu 2012 v badatelně státního archivu v Děčíně-Podmoklech ve Zbrojnické ulici. Více níže...
- ☞ **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé** – V pátek 2. listopadu 2012 je na hřbitově Na Škrabkách od 15 hodin dušičková pobožnost. Večerní **mše svatá bude od 18:00!**
- ☞ **Ekumenické setkání na Mariánské louce** – Letošní setkání bude v sobotu 3. listopadu 2012 od 16 hodin.
- ☞ **Svatohubertská mše** – Je možnost se zúčastnit v neděli 11. listopadu 2012 v Jílovém. Začátek mše svaté v 10:45.
- ☞ **Svatomartinské posvícení** – s košem vína se bude konat v klubovně Sokolský vrch 17. listopadu 2012 v 16:00 (Benešov nad Ploučnicí). Rezervace míst do 10. listopadu 2012 u paní Šumové 724 293 072.
- ☞ **Sv. František v Bělé** – Letos bude mše u sv. Františka Xaverského v Bělé v sobotu 1. prosince v 16:00.
- ☞ **První neděle Adventní** – připadá letos na 2. prosince 2012, začíná cyklus C.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> - navštivte naše/vaše stránky!

Pozvánka

Milí přátelé, dovoluji si Vás po dlouhé době pozvat na přednášku Iniciativy pro děčínský zámek, pořádanou ve spolupráci s děčínskou pobočkou Státního oblastního

ho archivu v Litoměřicích. Po několika letech se vrátíme k tématu panů z Bünau a trochu si připomeneme úspěšný projekt Páni z Bünau v Čechách a Sasku /Die Herren von Bünau in Sachsen und Böhmen/, který IDZ realizovala v letech 2005-2007 spolu s kolegy ze zámku Weesenstein. V roce 2009 vykoupila IDZ konvolut německých a latinských kázání z počátku 17. století, který obsahuje mj. pohřební kázání jílovského faráře Johanna Scheinpfluga z pohřbu Rudolfa st. z Bünau a na Jílovém z roku 1609. Tento starý tisk objevil Dr. Jan Kvapil z Ústí n. L., který nás nyní s tématem bünauských pohřebních kázání seznámí. Jeho přednáška „**Bünauské Salto Mortale aneb Pohřební kázání z Jílového a Děčína**“ se koná ve čtvrtek **1. listopadu 2012 od 17:30**. Pozor místem konání je **badatelna státního archivu v Děčíně-Podmoklech** ve Zbrojnické ul. 14. Těšíme se na setkání.

Ch

Veřejná sbírka Radia Proglas

Nadační fond Radia Proglas zahájil veřejnou sbírku dne 1. října 2012 za účelem získávání peněžitých příspěvků na rozvoj vzdělávání, podporu charitativní činnosti, ochranu tradic a životního prostředí skrze vysílání neziskové rozhlasové stanice Radio Proglas na dobu neurčitou.

Číslo veřejné sbírky: S-JMK/96520/2012/OSP

Bankovní účet číslo: 4200200216/6800

Území: ČR

Způsob: prodej předmětů

Předměty na prodej

Plechové buttony (placky) se špendlíkem nebo magnetem, průměr 37 mm, prodejní cena 50 Kč, podívejte se na webové stránky Proglasu!

Prosíme vás, naše milé KaPry i členy Klubu přátel Radia Proglas, pomozte s prodejem! Stačí si vybrat předmět podle čísla a napsat na klub@proglas.cz počet vybraných předmětů a poštovní adresu. Objednané množství předmětů dle Vašeho výběru pošleme zároveň s A-poukázkou, kterou použijete na posílání nasbíraných finančních prostředků na sbírkový účet Nadačního fondu Radia Proglas. Neprodané předměty je možno vrátit na adresu Proglasu: Barvičova 85, 60200 Brno.

Děkujeme mnohokrát!

Za Radio Proglas Jana Juránková, správce Klubu přátel RP.

Číslo o katolících ve světě

Také letos vydala agentura Fides ke světovému dni misí statistiky o misijní Církvi ve světě. K poslednímu prosinci 2010 vzrostla světová populace na 6 848 550 000 lidí, což je o 70 951 000 více než předchozího roku. Populační růst byl zaznamenán především v Asii a v Africe.

Katolíků ve světě bylo 1 195 671 000, o 15 006 000 více než v předchozím roce. Nárůst je patrný zvláště v Africe, v Americe a v Asii, za nimi je Evropa a Oceá-

nie. Světové procento katolíků vzrostlo o 0,04 % na 17,46 %. Nárůst je nejzřetelnější v Africe, v Amerikách, v Asii a Oceánii, pokles nastal opět v Evropě.

Počet církevních okrsků narostl o 10, tedy na 5 104 vytvořených v Africe, Amerikách, v Evropě a v Asii. Misijních stanic se stálým knězem je o 207 více než v předchozím roce. Stanic bez kněze je o 2 734 více, nárůst je patrný na všech kontinentech s výjimkou Asie.

Počet biskupů vzrostl na 5 104; nárůst platí jen u diecézních biskupů, počet řeholních biskupů poklesl. Kněží je 412 000, o 1 643 více než předchozího roku. Pokles je opět v Evropě, zatímco největší nárůst má Afrika. Počet řeholních kněží poklesl s výjimkou Afriky a Asie. Katechetů je o 9 551 více než v předchozím roce, celkem 3 160 628. Číslo vzrostlo v Amerikách a v Evropě a v Oceánii, v Africe a v Asii poklesla.

Církev řídí 5 305 nemocnic, nejvíce v Amerikách a v Africe. Dispenzáře jsou hlavně v Amerikách, v Africe a v Asii. Leprosárií je v Asii 285, v Africe 198. Domů pro staré a chronické nemocné je v Evropě 8 021 a v Amerikách 9 882. Církev řídí 9 882 sirotčinců, z toho třetina je v Asii.

Res Claritatis

Malý přepis historie v Litoměřicích

Překvapit jako outsider je sice těžké, ale zdaleka ne tak těžké, jako udržet si jistou úroveň. Přesně tento úkol nás letos čekal na 6. Diecézním poháru ve fotbale.

Po loňském euforickém úspěchu, kdy Děčín z Litoměřic odvážel pohár pro vítěze i přesto, že si jel hlavně zahrát fotbal a nic moc neočekával, se letos naše výprava patřičně rozšířila a za obhajobou se vydalo hned 14 lidí. Toto číslo zahrnuje jak hráče, tak fanklub, který byl sice malý, ale vyzbrojen bubny a transparenty, z nichž soupeři měli oprávněný respekt. Oproti loňsku jsme navíc hráli v jednotlivých dresech, které zajistil Jirka Skřivánek (ml.), což nám na dojmu zkušených obhájců titulu jen přidalo. ☺

Po příjezdu do Litoměřic a úvodní mši svaté se naše skvělá nálada pomalu měnila v napětí a očekávání. Los skupin letos neprobíhal přímo na oltáři v kostele, ale až na hřišti.

DC Power Team, jak znělo naše skromné jméno, byl slosován do skupiny A, což znamenalo, že jsme před sebou měli minimálně čtyři zápasy. (skupina A měla 5 týmů, B také a skupina C čtyři týmy)

Není třeba nic protahovat – v prvním zápase po nervózním prvním poločase, kdy jsme vstřelili pouze branku, přišla půle druhá a čtyřgólový příděl do soupeřovy sítě. Úvodní zápas jsme tak vyhráli pohodlným způsobem – tolik oblíbeným búrem.

Druhý zápas se odehrál na menším z obou hřišť a bez větších potíží (i díky Jožkou chycené penaltě, která se proti nám kopala) skončil 2:0 v náš prospěch. Už v této chvíli jsme měli dobrou výchozí pozici pro postup ze skupiny a vytoužené semifinále.

Následoval ale nejtěžší soupeř – tým Green Power. S ním jsme po litém boji uhráli remízu 1:1 a tak nám k postupu stačila remíza v posledním zápase. Ten pro-

běhl naprosto v klidu a po zásluze jsme v něm vsítli 4 góly a zároveň žádný nedostali.

To znamenalo, že skupinu A Děčín ovládl a postupoval s krásným skóre 12:1.

V semifinále nás čekal tým z Teplic, ale ještě předtím se odehrálo první semifinále, ve kterém nastoupila Porta Postoloprty (tu jsme loni vyřadili právě v semifinále my) proti celku z Ústí nad Labem. V zápase se projevil zápasové zkušenosti a Porta přesvědčivě vyhrála – Ústí tak odsoudila k boji o třetí místo.

A to už přišel na řadu zápas Děčín – Teplice. Na ten se jen těžko zapomíná a rozhodně to není kvůli krásně hře. Nebudeme chodit kolem horké kaše – soupeř nastoupil v sedmi hráčích (byť se hrálo systémem 5+1) a měl tak jasnou převahu v poli. Rozhodčí si tohoto porušení pravidel nevšimli, dokud jsme nezačali protestovat. Potom sice zasáhli, jenže to už jsme prohrávali 1:0 gólem, který naprosto jasně nemohl platit kvůli faulu na brankáře. To ale rozhodčí absolutně nezajímalo a zápas pokračoval dál. Za zmínku stojí důvod ignorace pravidel ze strany rozhodčích tak, jak nám ho sami řekli: „*Oni (Teplice) jsou cikáni a my se s nima nechceme hádat.*“ Aneb ať žije fair play, že? Nicméně i přes tuto nepřijemnost a velkou křivdu (hned dvojnásobnou) dokázal Děčín zápas otočit a vyhrát 3:1. Co to znamenalo? Dostali jsme šanci jako první tým v historii poháru obájit prvenství!

Že to nebude snadné, dokázalo první hrané semifinále – z Porty jeden musí mít respekt. Před finálovým zápasem se ještě hrálo o třetí místo. V zápase Ústí – Teplice se nám dostalo malé satisfakce, když byly Teplice ústeckými naprosto zničeny a zbylo na ně tím pádem čtvrté místo. Po celý zápas jsme hnali za pomoci bubňů Ústí dopředu, což nám nakonec oplatili ve finále.

V něm nám také zapůjčili dresy, protože Porta, stejně jako my, oblékala žluté barvy. Ve finále už se hrál kvalitní fotbal a oba týmy měly šance zápas zlomit ve svůj prospěch. Bubny byly slyšet prakticky nonstop, stejně jako skandování ústeckých příznivců, a dodávaly zápasu ještě větší náboj. Sice jsme nejdříve vedli 1:0, ale Porta dokázala vyrovnat, a když se po zbytek zápasu už nic nestalo, přišlo na řadu prodloužení. V něm se ovšem také nic nezměnilo a tak došlo až na penalty – souboj nervů.

Kolem jedné z branek se utvořil velký půlkruh obecenstva, který uzavíraly oba týmy, a atmosféra výrazně zhoustla. Prvního kopu se ujal Martin, který s ledovým klidem proměnil. Když potom Jožka chytl penaltu Porty, Jirka (Skřivánek) se nemýlil a Jožka opět nezklamal a vykryl, mohli jsme my, zbývající exekutoři být poměrně v klidu, stav byl totiž 2:0 pro nás (hrálo se na pět sérií). K míči se následně postavil Jirka (Sejkora) a penaltu dal – to už bylo 3:0, a pokud by v tu chvíli Jožka chytl, pohár by byl náš. Zachoval se však jako džentlmen a dal Portě ještě šanci. Tak tedy došla řada na mě. S vědomím, že můžu rozhodnout, jsem se postavil k míči a ke své velké úlevě penaltu proměnil.

Co následovalo, se dá jen těžko popsat – euforie, vítězné kolečko, oslavy, řev,... A čemu se koneckonců divit – vždyť jsme dokázali jako první tým v historii obhájit diecézní pohár! A co víc – za ty dva roky jsme zatím nepoznali hořkost porážky a letos celým turnajem propluli se skórem 17:3, prostě krása. ☺

Společné foto bylo následováno slavnostním vyhlášením a předáním cen. K našemu zklamání letos žádný pohár nebyl, a tak jsme se „museli spokojit s malou pří-

ruční bonboniérou“ o váze 1,25kg a délce zhruba k metru. Nakonec si ten pohár asi přeci jen necháme vyrobit, bez něj by to nebylo ono a alespoň zbude památka. ☺

Děčín na sebe tedy opět upozornil a z Litoměřic si odvezl první místo. První místo z pohodové akce, která letos bohužel nebyla organizačně zvládnutá tak dobře, jako tomu bylo loni, ale celkově určitě zanechala dobrý dojem. A navíc můžeme za rok útočit na zlatý hatrick. ☺

Po příjezdu domů se ještě několik z nás rozhodlo kultivovaně oslavit výhru, a tak jsme skončili v hospodě, kde jsme si připili a po nějaké době se rozešli domů...

Z Děčína se nám pomalu stává severočeská fotbalová velmoc, nemyslíte? ☺

Nakonec ještě připojím jmenovitě naší výpravu:

GSM: David Pflanzler

Hráči: Olda Minář (kapitán), Jožka Mikloška (brankář), Jirka a Bětka Skřivánkovi, Jirka Sejkora, Martin Semrád, Adam Musil, Vojta, Lukáš a Veronika Bumbovi

Fanklub: Marie Bumbová, Maruška a Anička (která nakonec dezertovala k jinému týmu ☺) Skřivánkovi, a všichni, kteří zrovna střídali.

-Adam Musil-

Duchovní obnova

Pro všechny křesťany je nutné někdy se zamyslet, co nám Pán Bůh dává a co chce od nás. K tomu slouží různé exercicie a duchovní obnovy. My Schönstattske maminky z Děčína jsme si uvědomily, že i nám by to bylo potřebné. Vyslechnout rozebrání části evangelia a potom o tom přemýšlet a modlit se. Mařenka Jiráková toto dohodla s P. Vojtěchem Suchým SJ a on se nás ujal a pozval nás do hotelu Palme v Křešicích. Připravil si pro nás dva úryvky z Evangelia sv. Lukáše.

První jsme poslouchaly evangelium sv. Lukáše Lk 10, 38-42. Svatý Lukáš v něm vyzdvihuje výchovu učedníků Pánem Ježíšem. Otec Suchý poukázal na návštěvu Pána Ježíše u Marty a Marie. I my navštěvujeme své blízké a Pán Ježíš se stará, aby bylo vše v rovnováze.

Příkázání lásky je jedním z největších příkázání. To ukazuje podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk 10, 25-30). Boží volání chce vše čisté, ryzí, beze všech špatných věcí. Pán Ježíš je poutník a hlásá evangelium. To zdůraznil Lukáš. Pán Ježíš vstupuje do Jeruzaléma ke Kříži, potáhne vše k sobě. Pronikání do Kristova života učedníci nevěří, uvěřili až po zmrtvýchvstání. Pán Ježíš jde a vstupuje do domů a učí lidi. Rabíni to dělali opačně, žáci chodili za nimi. Putování, to je námaha. Jak bude přijat?

To je i naše duchovní putování. Pán Ježíš vešel do domu a přivítala ho Marta. (u židů vždy muž, ale Lazar asi nebyl doma). Zde vidíme osobní vztah mezi lidmi a P. Ježíšem, osobní přátelství.

Nejdůležitější vztah s P. Ježíšem, s Bohem Otcem i Duchem svatým. Maria je dokonalá posluchačka, sedí a jen naslouchá. Marta je opakem Marie. Myslí na všechno, je třeba udělat 1 000 drobných věcí, připravit oběd, musí slavnostně přivítat Pána Ježíše. V Martě to vše a skočí do řeči Pánu Ježíši. To je podobné bouři

na moři. Pán Ježíš obviněn! Marta je ve středu pozornosti. Dává rady Pánu Ježíši: „řekni ať mi pomůže!“ Výbuch brání chovat se pokorně. Ona vytváří napětí skrze sobectví, ona je dokonalá. Opakování: Marto, Marto... projev účasti s velikou vážností. Pán Ježíš má pochopení, oslovuje ji laskavě a vážně. Co je zbytečné a co je důležité? Pán Ježíš analyzuje co je dobré a co méně důležité! Marie si vybrala dobrý úděl, je to vůle Boží, že to má dělat. Pán Ježíš tu už není, ale my stále posloucháme. Dar milosti Boží - rozlišujeme, co je správné a co není. Dar milosti - úvahy ve mši svaté, v evangeliích - z toho vychází. Umíme my říci ne? V zájmu zachování vnitřního klidu říci NE, dokážeme volit? Vnitřní svobodu srdce, naslouchající Pánu, rozlišovat.

Po obědě jsme se vrátily k další části evangelia Lk 12, 32-42. Nelpět na majetku! Úzkosti - kořen vnitřního zotročení - Pán, aby dal poznat, na čem jsme závislí dal svou sílu, volit správně. Po hříchu přichází úzkost. POZOR, může to být zášahem ďábla. Nesmíme se koukat zpátky, jen dopředu! Emoce rozlišovat - ze sebe / z venku? Duše v ráji měla víru, rozum a cit. Ďábel zaútočil na rozum a tělo přestalo být nesmrtné a Bůh je vyhnal z ráje. Mezi rájem a světem byl stále kříž - vykupení Kristem. Po hříchu nezůstal cit na místě. Octnul se úplně jinde, ale zůstal! Kdosi řekl, že je lepší kapka medu, než sud octa! Prosil jsem o moudrost a vše jsem nechal. Pramen a zdroj výživy je EUCHARISTIE pokrmy duchovní.

Bylo v minulosti žádáno, aby se přijímalo jen při mši svaté. Kdo přišel na mši svatou pozdě, neměl už nárok na Tělo Páně. Vatikán později změnil názor. Ve všední den můžete přijít jen k svatému přijímání. V neděli však se Vám dostane pokrmu Božího jen se mší svatou.

O lásce! Platon říkal: milovat někoho nebo něco, tzn. „Chtít to“. Bůh si nic nežadá. Milovat Boha znamená lásku platonickou. Mojžíš - Bůh ho vyslal, aby hledal. Bůh hledá člověka, aby mu dával svojí lásku, učí nás milovat, učí nás být milosrdnými. Napodobujte Otce nebeského! Láska buduje pozemskost nebo slast.

Agape (slovo označující nezištný postoj, darování bez podmínek). Sdílí dobro, má schopnost dávat, láska spočívá v dávání! Láska je dar a dává se nám v Eucharistii. List sv. Pavla Korintanům 13, 1: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jen znějící kov a zvučící cimbál. Všechna negativa musíme překonávat. Čím větší cíl, tím větší láska Eucharistie - zdroj života!

Po jedné i druhé hodině jsme měli čas a možnost uchýlit se do nějakého koutka, nebo jít ven (každá zvlášť) a rozjímát o tom, co jsme slyšely. Každá si z toho vzala to, co považovala za nejlepší pro ní.

Na konci jsme se pomodlili za krásná slova, za nové poznatky a také za naše nemocné. Ve 14 hodin jsme jeli s Otcem Suchým do Těchlovic, kde sloužil mši svatou a tak jsme mohli hned přijmout i Tělo Páně. Tato sobota byla pro nás něčím výjimečným a krásným. Otcí Suchému jsme upřímně poděkovaly a po mši svaté jsme jely domů.

M. Neubertová

- Pacient po operaci: „Takže se zákrok zdařil, pane primáři?“ „Lituji, já jsem svatý Petr...“

Rok víry

Úvod

Apoštolským listem Porta fidei vyhlásil papež Benedikt XVI. „Rok víry“. Jeho oslava začala 11. října 2012, u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí 24. listopadu 2013, o slavnosti Ježíše Krista Krále. Cílem tohoto roku je lépe poznat a vyznat svou víru. Do slavení Roku víry uvedla církev synoda biskupů zabývající se tématem „Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry“, která se konala ve dnech od 7. do 28. října 2012.

ROK VÍRY 2012
2013

K plnějšimu prožití tohoto roku nabízíme všem kněžím, katechetům, animátorům a jiným pastoračním asistentům dokumenty, které byly vydány v souvislosti s Rokem víry a Synodou o nové evangelizaci, dále chceme zprostředkovat zprávy týkající se aktuálního dění kolem Roku víry a nabídnout možné aktivity k podpoře aktivního slavení Roku víry. Součástí obsahu těchto stránek jsou také texty z generálních audiencí Svatého otce k tématu „Škola modlitby v Písmu svatém a v liturgii“, kterému se papež na svých středních promluvách věnuje již od roku 2011. Pro větší přehlednost jsou v textech podtrženy důležité myšlenky a před každou z promluv je uvedena krátká anotace. Vedle těchto textů zde najdete články o II. vatikánském koncilu (historie a současnost) a také různé zajímavé odkazy. Více: <http://rok-viry.webnode.cz/>.

Logo Roku víry

Jedenáctého října roku 2012 církev na celém světě vstoupila do Roku víry. Víte, co znamená logo, které pro tuto událost vzniklo? Na první pohled v něm rozeznáme loďku, obraz církve, jejímž hlavním stěžněm je kříž. Napjaté plachty pak evokují symbol Krista, který se v křesťanské ikonografii ustálil z počátečních třech písmen označení „Jesus Hominum Salvator“ (Ježíš, Spasitel lidstva). Za plachtovím je kruhem vyznačeno slunce, což současně odkazuje na eucharistii.

Brána víry nám otevírá cestu pro celý život

Vstoupit do brány víry znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem, díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Celá církev se musí jako Kristus vydat na cestu z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k Tomu, který dává život, a to život v plnosti. Často se stává, že křesťané mají větší starost o sociální, kulturní a politické důsledky své činnosti a o víře uvažují jako o samozřejmém předpokladu života společnosti. Ve skutečnosti však není samozřejmý a je i popírán. Dnes velké množství lidí postihla hluboká krize víry.

Víra je naším celoživotním společníkem, díky ní můžeme vnímat úžasná díla, jež pro nás Bůh činí

Když se apoštol Pavel blížil ke konci svého života, prosil svého žáka Timotea, aby „usiloval o víru“. Cítíme, že tato výzva směřuje i ke každému z nás, abychom ve víře nezlenivěli. Víra je naším celoživotním společníkem, který nás uschopňuje,

abychom stále novými očima vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala aktuální znamení času, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkříšený Pán je přítomen ve světě. Více než co jiného dnes svět potřebuje věrohodné svědectví těch, jejichž mysl i srdce jsou osvěceny Božím slovem.

Posilnění vírou očekáváme „nová nebesa a novou zemi“

Víra nás uschopňuje, abychom poznali Krista. A jeho láska nás vybízí, abychom mu sloužili všude tam, kde se on stává našim bližním na cestě životem. Posilnění vírou a nadějí upřeme svůj zrak na své působení ve světě a přitom očekáváme „nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost“ (2 Petr 3, 13; srov. Zj 21, 1).

Jedině v Kristu můžeme hledět do budoucnosti

Kéž tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem, neboť jedině v něm se skrývá jistota, s níž můžeme hledět do budoucnosti, a jedině v něm se skrývá záruka skutečné a trvalé lásky. Slova apoštola Petra představují konečný pohled na víru: „A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomfjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1, 6-9).

Kéž tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem!

podle: Benedikt XVI. Porta fidei (Brána k víře) apoštolský list k vyhlášení roku víry

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terzie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Wer sich...

Kdo se zcela dá do rukou Pánových, může důvěřovat, že bude bezpečně veden. Co Jemu dá, nepřijde nazmar, ale bude uchováno, uchováno a povýšeno, a ve správné míře srovnáno.

☞ Es muss...

Musí tomu tak být, že se člověk vloží bez lidského zajištění do Boží ruky: a tím hlubší a krásnější je bezpečí.

☞ Mein Leben...

Můj život ráno začíná a večer končí. Plány a záměry nad to nemám. Zajisté ke každodenní práci patří promyšlení, ale starosti to být nesmí.

☞ Legen Sie...

Vložte starosti o budoucnost do ruky Boží. Srdečně jste pak vedeni jako dítě. A můžete si být jisti, že nejste na cestě bludné.

☞ Ihr Weisen...

Vy moudří, odložte svou moudrost a buďte jako děti, vy králové, odložte své koruny a poklady a skloňte se před Králem králů.

☞ Wenn wir...

Když vidíme lidskou duši v její osamělosti a nouzi, když jsme svědky jejích zápolení, pádů a nového vstávání, naplní nás útěšná jistota, že je v Božích rukou ustanovena, že její cesta i cíl leží jasně před očima Věčného a že On posílá svého anděla, aby ji střežil.

☞ Das „Dein Wille geschehe“...

„Buď vůle Tvá“ - to musí být vodítkem křesťanova života, to musí řídit běh dne, od rána do večera, běh let a celý život.

překlad A.S.

Zásady dobrého křesťana

Pravidelně se modlit ráno a večer

Snažit se najít si chvilku ke ztišení (meditace). Růženec je také modlitba, která se doporučuje.

Zúčastnit se nedělní mše svaté

Také o slavnostech a svátcích slavit eucharistií.

Svatost smíření aspoň 4x v roce

Doporučuje se i 1x za měsíc.

Duchovní četba sloužící ke vzdělávání

Četba Písma svatého a katechismu.

Každý den vykonat nějaký dobrý skutek

Víra bez skutků je mrtvá.

Odhánět zlé myšlenky a rozvíjet dobré

letáček je možno si vzít i v našem kostele...

Hnutí a komunity působící v České republice

Neokatechumenátní cesta

Když se v prvotní církvi uprostřed pohanství někdo chtěl stát křesťanem, musel projít itineráriem křesťanské formace - katechumenátem. Toto slovo je odvozeno od „katecheto“ (rozezvučet), což znamená být rozezvučen tím, co bylo uslyšeno.

Neokatechumenátní cesta si nenárokují, aby byla nějakým hnutím sama o sobě. Je pomocí farnosti, aby ukázala pokřtěným křesťanům, co to znamená být křesťanem. Je nástrojem pro biskupy, aby přivedla nazpět ty lidi ve farnostech, kteří víru opustili. Neokatechumenát je teologicko-katechetická syntéza, katechumenát pro dospělé, cesta křesťanské formace pro dnešního člověka.

V prvotní církvi byl katechumen formován syntézou slova (kerygma), liturgie a morálky. Prvotní církve měla především kerygma, což znamená „ohlašování spásy“. Když Pavel a Silas ohlašovali evangelium, vyvolalo to u mnohých morální proměnu. Lidé měnili svůj život s pomocí Ducha Svatého, který apoštoly provázel. Morální proměna byla provázána a pečována svátostmi.

Papež Jan Pavel II. ve svém listu biskupu Cordésovi (1988) říká: „Uznávám neokatechumenátní cestu jako cestu katolické formace, platnou pro společnost

a dnešní dobu“, a přeje si „...aby bratři v episkopátu doceňovali toto dílo pro novou evangelizaci a spolu se svými kněžskými mu napomáhali“.

Tato Cesta vznikla v roce 1964 v Madridu mezi lidmi žijícími v barácích v části Palomeras Altas. Tam Kiko Arguello a Carmen Hernándezová povolání Pánem, aby žili svoje křesťanství mezi ubohými - se ocitli v situaci, že sami lidé, se kterými žili, je žádali o ohlašování radostné zvěsti našeho Spasitele Ježíše Krista. Toto slovo se začalo konkretizovat do katechetické syntézy: do mocného kerygmatu, který, v míře v jaké sestupoval na ubohé, přinášel s sebou zrození nové skutečnosti - koinonie. V roce 1968 byli iniciátoři Neokatechumenátní cesty pozváni do Říma. Od té doby skrze ohlašování stále vznikají další společenství po celém světě.

Neokatechumenátní cesta je prožívána uvnitř současné farní struktury (ve spojení s biskupem) v malých společenstvích, která tvoří lidé různého věku, sociálního postavení, smýšlení a kultury, pokřtění i nepokřtění. Nejde o nějakou spontánní skupinu, ani o sdružení, ani o duchovní hnutí, ani o elitní skupinu uprostřed farnosti. Jde o lidi, kteří chtějí znovu objevit podstatné důsledky křtu a žít naplno křesťanský život skrze neokatechumenát, který je rozdělen do různých etap podle Ordo Initiationis Christiane Adultorum (Směrnice pro uvedení dospělých do křesťanské víry), avšak přizpůsobený tomu, že většinou jsou již pokřtěni. Tato společenství mají poslání, aby byla uprostřed farnosti znakem misijní církve a otevřela tak konkrétní cestu k evangelizaci vzdálených tím, že dávají postupně znaky, které pohany volají k obrácení: lásku v rozměru kříže a jednotu.

Když si farář přeje začít neokatechumenátní cestu, přijdou do farnosti katechisté, kteří pozvou všechny na hlásání víry. To je období kerygmatu, ohlášení spásy, kterou přinesl Pán. Opakuje se to, co dělali apoštolové proměnění Duchem svatým po Letnicích, když navštěvovali synagogy v malých skupinách, ohlašovali dobrou zprávu a volali lidi k obrácení. Bylo to mocné ohlašování, které stavělo lidi tváří v tvář faktu a události, že Ježíš Kristus je Pán a jen v něm máme spásu. Zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen pro naše ospravedlnění, vstoupil na nebesa a přimlouvá se za nás, abychom mohli dostat Ducha svatého, věčný život. Toto se shoduje s fází, které my říkáme kerygmatická, kde se odkrývá a prožívá trojnožka, na které je založen celý průběh neokatechumenátu: Slovo - Liturgie - Společenství. Tato kerygmatická fáze končí třídním setkáním, kde se vytvoří společenství, jež začíná cestu, která má různé etapy předkatechumenátu, katechumenátu, vyvolení, atd., a je také vedeno skupinou katechistů ve spojení s farářem. V míře, v jaké bratři začnou růst ve víře a vydávat svědectví v práci, v rodině, jsou další osoby přitahovány k víře a chtějí začít stejnou cestu. A tak se formuje druhé, třetí, čtvrté společenství ... a ve farnosti se objeví nová skutečnost malých společenství, jež jsou všechna na cestě obrácení.

Tento způsob obnovy vede k tomu, že nesčetní katechisté a celé rodiny jsou připraveni evangelizovat, kdekoliv je třeba. Řadu takových rodin (v současné době 400) vyslal Svatý Otec Jan Pavel II., aby ohlašovaly evangelium po celém světě.

Dalším důležitým plodem Cesty je rozkvět četných povolání. V krátkém období proto mnozí biskupové rozhodli o otevření diecézně-misijních seminářů „Redemptoris Mater“ ve svých diecézích: V Římě, Medellinu (Kolumbie), Bangalore

(Afrika), Newarku (New York), Takamatsu (Japonsko) a mnoha dalších zemích. Nyní je otevřeno 35 seminářů na pěti kontinentech.

Neokatechumenátní cesta je rozšířena ve 108 zemích na pěti kontinentech v 15 000 společenstvích, 5 000 farnostech a 800 diecézích.

Kontaktní adresy: Římskokat. F.Ú. u Sv. Jakuba; Jakubské nám. 11, 602 00 Brno; tel. / fax 05 / 4221 3835. Dalibor Bořecký: Lozibky 52, 614 00 Brno; tel. 05 / 523 525.

z knihy Nová hnutí v církvi, www.vira.cz

Farář Smolík dosáhl svobody skrze pec

Stalo se to před sedmdesáti lety, 26. srpna 1942.

Kněz Johann Nepomuk Smolík patřil k známým a oblíbeným kazatelům. Ač původem z Vídně, sloužil ve Velkých Losinách, v Jiříkově, v Bílčicích a v Nových Lubčicích. Když bylo uspořádáno referendum o připojení Sudet k Říši, řekl veřejně z kazatelny, že hlasoval NE. Když ovšem na konci kázání na svátek Krista Krále v roce 1940 prohlásil, že „náš vůdce je Ježíš Kristus“, měl to u gestapa spočítáno. V koncentračním táboře Dachau dostal číslo 26 618. Byl slabé konstrukce a do roka zemřel vysílením. Jeho krajan kněz Karl Schrammel (1907–1945) napsal o Velikonocích 1943 faráři Ernstu Kretschnerovi do Rapotína: Faráře Smolíka z Nových Lubčic jsem 14 dní nosil na zádech k apelu, dosáhl svobody skrze pec 26. 8. 1942.

Málo se o tom ví, málo se o tom mluví a ještě méně se o tom píše. Jako o všem, co se nám moc nehodí do krámu. Z celkového počtu 1 640 duchovních v Sudetech jich gestapo vyšetřovalo 1 143. Sto deset kněží bylo zatčeno. 85 jich bylo posláno do koncentračních táborů a 23 z nich útrapy nacistických koncentráků nepřežilo. 118 kněží mělo zakázáno vyučovat, 11 jich nesmělo kázat a 31 jich bylo vykázano ze Sudet. Mnoho farářů udržovalo styk s odbojovými skupinami, mnozí veřejně protestovali proti fašismu. Bruntálský katecheta, člen Řádu německých rytířů, P. Heribert Kluger, ze státního reálného gymnázia v Bruntále (kde mimochodem vyučoval češtinu), zastával od roku 1933 výrazná protinacistická stanoviska. Když v roce 1938 začaly v Sudetech hořet židovské synagogy, prohlásil při vyučování: KDO SEJME TUTO HANBU Z NĚMECKÉHO NÁRODA? Při zpusťování bruntálského židovského hřbitova řekl P. Kluger, že jde o „strašlivý zločin, který nám všem přinese neštěstí...“. V roce 1941 byli zatčeni a odvezeni do Dachau jeho přátelé a kolegové, s nimiž vyučoval v Arcibiskupském chlapeckém semináři v Bruntále. Byli to P. Walter Horny a P. Karl Schrammel. Ve stejné době byl zatčen i nejmilejší žák P. Klugera, mladý bruntálský knihkupec a vydavatel, který tajně tiskl protinacistickou encykliku papeže Pia XI pod názvem „S horoucí péčí“ a pašoval ji na různá místa v Německu. Jmenoval se Eduard Schlusche a nikdo již neví, v kterém domě na bruntálském náměstí bylo jeho knihkupectví. Nikdo z nich se z koncentračního tábora nevrátil. Všichni dosáhli „svobody skrze pec“, pouze P. Karl Schrammel byl oběšen v Buchenwaldu, kam byl převezen z Dachau, aby jeho smrt nevyvolala rozruch. Tento muž totiž mimo jiné popsal zločiny SS v Dachau a pokusil se je propašovat mimo tábor. Přišlo se na to a musel být popraven.

I tak jeho svědectví posloužilo při procesech s příslušníky SS, kteréžto vedli Američané hned po válce.

Ani P. Kluger nebyl ušetřen. Byl sledován a kontrolován a jeho výroky jako „Je třeba mnoho se modlit za činitele státu, aby jednali správně“ pak stačily k tomu, aby byl dne 21. srpna roku 1944, ve tři hodiny ráno, gestapem zatčen. Byl převezen do opavské věznice a odtud, po půlroční vazbě, na konci roku transportován do koncentračního tábora v Dachau. Během transportu však v důsledku předcházejícího věznění onemocněl tak těžce, že musel několik týdnů strávit ve vězeňské nemocnici v Liegnitz (Legnica v dnešním polském Dolním Slezsku). Dne 6. ledna 1945 byl pak dopraven do Dachau, kde dostal vězeňské číslo 137 344. Brzy po převozu do Dachau, dříve, než mohl být přidělen na tamější nechvalně známé „kněžské oddělení“, však dne 15. ledna 1945 „na chorobu ledvin a srdeční infarkt“ zemřel. V Dachau se ještě setkal i se svým bruntálským kolegou a přítelem P. Waltrem Hornym, kterého gestapo zatklo již v roce 1941.

Karl Schrammel se narodil 22. září 1907 ve Frýdku, a zprvu zde také navštěvoval německé gymnázium. Maturitu složil v Moravské Ostravě. Původně se chtěl stát lékařem, později se však rozhodl pro povolání kněze. Teologii studoval od podzimu 1927 v Olomouci. 13. března 1932 přijal kněžské svěcení a 1. září 1932 se stal studentským perfektem v Arcibiskupském chlapeckém semináři v Bruntále. Schrammel byl výjimečně hudebně nadán, což bylo dědictvím rodiny, neboť podle jeho dědečka vzniklo označení „Schrammelova hudba“. Jako perfekt byl Schrammel vážen a oblíben, jak dosvědčují mnozí z jeho žáků. Po šest studijních let pečoval v Bruntále o mladší třídy. Převzal také vedení sboru a orchestru seminaristů a své světence podporoval především ve hře na klavír a varhany. Jeho kolega ze semináře, spirituál Ernst Kretschmer, píše: „Už od gymnaziálních let býval účastníkem, později referentem a duchovním rádcem, vždy však Kantorem pro vedení zpěvu na týden pracující katolické mládeže severní Moravy a Slezska v Ostružně a v Andělské Hoře. Byl činný jako katecheta na německé řádové dívčí škole v Bruntále.“

Roku 1938 byl Schrammel ustanoven vicesuperiorem olomouckého kněžského semináře. Obsazení Sudet na počátku října 1938 národními socialisty však zabránilo tomu, aby Schrammel mohl přesídlit do Olomouce. Namísto toho se nyní stal vicerektorem filosoficko-teologického učiliště ve Vidnavě v sudetském Slezsku. Jeho žák Josef Schmidt napsal: „Jako blesk z čistého nebe nás proto zasáhla 7. července 1941 zpráva, že ředitel Schrammel byl zatčen gestapem. Protože stál jako duchovní pro mládež pevně a věrně za svou vírou a prací, byl označen jako ‘sabotér’, aby bylo možné najít proti němu zbraň.“ Nejprve byl umístěn ve vězení v Opavě a po krátké době do koncentračního tábora v Dachau. Také v koncentračním táboře Dachau zůstal Schrammel nezlomen. Tento vězeň s číslem 28 677, kterým se nyní stal, dirigoval sbor táborové kaple v kněžském bloku. Sebral síly, aby „hudebními skladbami velmi pomohl učinit utrpení a bezútěšnost táborového života o něco snesitelnější.“

Schrammelovi se podařilo propašovat z lágru dopisy o zdejší skutečné situaci. Rozsudek smrti, který padl po objevení Schrammelových tajných listů v Berlíně, nechťeli v Dachau vykonat, neboť se obávali svědectví tolika kněží. Proto byl

Schrammel přemístěn ke „zvláštní péči“ do Buchenwaldu. Farář Leopold Arthofer píše ve své knize jako kněz v koncentračním táboře: „S bolestí vzpomínám na svého nezapomenutelného přítele Karla. Když jsem jednoho večera dorazil unaven z fabriky ke svému baráku, již mne očekával. V jeho bledém obličejí jsem zároveň postřehl jen stěží ovládané vzrušení. ‘Dobře, že jsi tady – už na tebe dlouho čekám. Musím se někomu vypovídat. ‘Pojď Karle,’ odpověděl jsem a chodili jsme po blokové uličce nějakou dobu tam a zpátky. ‘Víš,’ vyprávěl, ‘měl jsem příšernou smůlu. Napsal jsem jednomu příteli jasný tajný dopis a popsal v něm pravdivě všechny zločiny SS v našem táboře – všechno, co jsem věděl. Už mě to dlouho trápilo na duši, že veřejnost neví nic o tom, jak se tady s lidmi zachází. Tento dopis byl SS nešťastnou náhodou objeven a zabaven. Nevím, co se se mnou stane, jsem připraven na nejhorší.‘ Přesto přese všechno se Karl neukázal být slabým. Jen mne ze srdce prosil, abych na něj myslel ve svých modlitbách, až bude táborovým gestapem převzat k vykonání rozsudku. Rozloučili jsme se vřelým stiskem ruky. Co zde mám ještě více říci? Jen závěr tohoto dramatu? Karl Schrammel byl bez soudního procesu krvavým rozkazem z Berlína odsouzen k smrti proto, že chtěl veřejnost seznámit s pravdou. Neodvážili se ale provést jeho zavraždění v Dachau, neboť se patrně obávali svědectví ostatních duchovních. Převezli ho do Buchenwaldu a tam byl třetí den po svém příchodu oběšen. Při procesu proti obžalovaným vrahům z SS, který vedli Američané v Dachau, vypověděl český kněz Strerak dne 10. 11. 1945 jako svědek o popravě Karla Schrammela, který padl jako mučedník pravdy.“

Petr Andrlé, Neviditelný pes

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
15. 11. 2012	Bohušovice	Kosatka		Marek 10
20. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pro volné chvíle

Povedlo se vám vyřešit minulé zadání?

Zde je výsledek:

3	4	7	2	6	8	9	5	1
8	2	5	7	1	9	4	6	3
9	1	6	5	4	3	2	8	7
6	8	4	1	3	7	5	9	2
5	3	1	6	9	2	8	7	4
2	7	9	8	5	4	3	1	6
7	5	2	4	8	1	6	3	9
1	6	3	9	2	5	7	4	8
4	9	8	3	7	6	1	2	5

Nové zadání:

	7					9
3				1	8	2
			4			3
	9	6			1	
	1					
7		4	6		3	
	5	7				6
						1
	6		9		8	7
						2

Slavnosti a svátky

- 1. 11. Slavnost Všech svatých
- 9. 11. Svátek Posvěcení lateránské baziliky
- 25. 11. Slavnost Ježíše Krísta Krále
- 30. 11. Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Významné dny

- 13. 11. Mezinárodní den nevidomých
- 17. 11. Mezinárodní den studentstva
- 18. 11. Den Bible

Výroční dny biskupů

- 4. 11. Mons. Kajnek jmenován titul. biskupem (1992) – 20. výročí svátek
- 6. 11. Mons. Herbst narození (1943)
- 7. 11. Mons. Graubner převzetí arcidiecéze (1992) – 20. výročí
- 14. 11. Mons. Esterka narození (1935)
- 22. 11. Mons. Baxant biskupské svěcení (2008)

- Průvodčí napomíná ve vlaku jednoho pána: „Ten váš pes nesmí sedět na seda-dle!“ „Proč ne, koupil jsem mu lístek?“ - „Tak ať sedí, ale nohy musí dát na zem!“

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ každý pátek od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ 18. v měsíci v 17:00 ^{+/++/} - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:00	^{+/++/}
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:00	^{+/++/}
Pátek		17:00	^{+/++/}
Sobota		17:00	^{*/**/} Bynov

^{+/} Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 17:00**

^{*/} Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 17:00**

^{++/} Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 18:00**

^{**/} Přes období letního času, jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 25. 11. 2012, před 1. nedělí v prosinci ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)